

เกี่ยวก้อย

บทที่ 23

รุ่งเช้า พอกลตลุกขึ้นจะหุงข้าวต้ม บุ้งก็ก่ลุกด้วย ฉันเปลี่ย เพราะนอนไม่เต็มตามาหลายวัน จึงหลับสนิท ครั้นตื่นขึ้นก็ได้ยินเสียง หัวเราะคิกคัก เสียงใสๆ ชักถามนั่นนี่

“ต้องใส่ข้าวแค่นั้นคะ... อะไรแค่นี้เองหรือ... งั้นเราก็กานข้าว คนละจืด...เดี๋ยวเองซิคะ แล้วจะอ้อมหรือ ใส่ข้าวอีกหน่อยนะคะ”

“ไม่ได้ครับ ก็หม้อข้าวเล็กแค่นี้เองประเดี๋ยวจะผัดสูตร กลายเป็น ข้าวลูกครึ่งไป”

“ข้าวลูกครึ่งยังงัยคะ”

“ก็ไม่ใช่ข้าวต้ม ไม่ใช่ข้าวสวยงัยครับ ข้าวและๆ หนักๆ แฉะๆ บุ้งก็ชอบหรือเปล่า ถ้าชอบก็เอา ยังงัยพี่ก็ทานได้”

“งั้นเอาอย่างเมื่อวานดีกว่าคะ อร่อยดี...” เสียงหัวเราะใสๆ ดังสลับ “แล้วเตานี้จุดยังงัยคะ พี่กลตจุดดีกว่า บุ้งก็ทำไม่เป็น”

“มาครับ พี่ทำเอง”

ฉันชะงักหน้าออกไปดู เห็นคนหน้าขรึมเข้มขึ้นเป็นคนละคน “เข้าทานข้าวต้มกะไข่เค็ม เย็นทานไข่เค็มกะข้าวต้ม เช้านี้ก็อ ข้าวต้มกะไข่เค็ม เอ... แล้วเย็นนี้จะต้องทานไข่เค็มกะข้าวต้มอีกหรือ เปล่าน้อ”

“โม่แล้ว เมื่อเย็นวานทานไข่เค็มกะข้าวต้มที่ไหนกัน พี่ไปซื้อ ข้าวผัดกะเพราไข่ดาวมาให้ จำไม่ได้หรือ”

“ก็อข้าวกับไข่แหละน่า”

“จริงซิคะ กระจมยอมแพ้อแล้ว... ไม่เถียงละขอรับ”

พี่ชายฉันมีน้องสาวเพิ่มอีกคนหนึ่งแล้ว.....

เราทานอาหารเข้าด้วยกัน ทำทางบุ้งก็เอร็ดอร่อย พุดแจ้วๆ “อร่อยจังเลย..... ขอบคุณสวรรค์ที่ประทานอาหารอร่อยๆ แบบนี้ มาให้พวกเรา”

“ข้าวต้มกับไข่เค็มเนียนะ อร่อย” ฉันแกล้งว่า

“ถ้าไม่มีอย่างอื่นจะกินก็ต้องอร่อยซิคะ” กลดว่า

“แหม บุ้งก็ว่ามันอร่อยจริงๆ นะคะ ไม่นึกเลยว่าอาหารมือเข้า จะอร่อยและมีความหมายแบบนี้”

“เมื่อไหร่ใครยังบ่นอยู่เลยว่าทานข้าวกับไข่ทุกมือ”

“แหม พี่กลตเนี่ย จับผัดอยู่เรื่อยเชียว” เธอค้อนคนพุด หน้ามาเขย่ามือฉัน “ไม่อยากจะวันคืนผ่านไปเลยนะ ต้อยตั้งนะ มันสนุกและมีความหมายดีจังเลย”

“แหม ให้มันผ่านไปดีกว่า ฉันอยากกลับไปนอนห้องแอร์ที่บ้านเธอเต็มทีแล้วละ”

เธอผลักฉันเฝ้าๆ “อย่าพุดเลย เธอนะหรืออยากนอนห้องแอร์ บ้านฉัน เมื่อก่อนนี่เล่นตัวจะตาย ชวนเท่าไรๆ กว่าจะมาสักทีก็แสนยาก”

“เดี๋ยวนี้ใส่ก็ไม่ยอมไป” ฉันพุดยิ้มๆ

เธอเอนกายมากอดฉันแล้วเอียงหน้าไปชม้อยตาตามพี่ชาย

“พี่กลด ให้ต้อยตั้งไปอยู่กับบุ้งก็ได้ไหมคะ”

“ได้ครับ”

“แน่...!”

“นั่นงัย พี่กลดสั่งแล้ว ต้อยตั้งต้องทำตามนะ”

“แล้วอย่าไล่นะ” ฉันขู่

“ไม่ไล่หรอก รับรองได้ว่าจะไม่ไล่ต้อยตั้งอีกเลยในชีวิตนี้”

เธอหันไปบอกกลดว่า “บุ้งก็รักต้อยตั้ง ต้อยตั้งเป็นเพื่อนที่ดี ที่สุดของบุ้งก็คะ พี่กลด”

กลดมองฉันด้วยสายตาชื่นชม ฉันแกล้งทำไม่รู้ไม่ชี้ไม่ยอมสบตาใคร แต่ที่จริงฉันกลัวว่าพวกเขาจะเห็นประกายน้ำตาต่างหาก

มีโทรศัพท์มาเรียกตัวกลด สีหน้าเขาขรึม ลดเสียงลงขณะที่พุด โทรศัพท์อยู่เป็นครู่ วันนี้บุ้งก็แจ่มใสดีทำให้เรากลายใจ

กลดบอกฉันว่า “ถ้าไม่มีอะไรต้อยตั้งก็พาบุ้งก็กลับบ้านเถอะ

บทประพันธ์ของ กุลมณี

พี่เองต้องทำงาน วันนี้ไม่รู้ว่าจะได้กลับมาที่นี่หรือเปล่า”

บุงก็ยังไม่หายดี แต่สภาพจิตใจดีขึ้นมาก เธอคงไม่ถอยกลับไป ร่ำร้องจะหากร้ออีกแล้ว

“ตกลงค่ะ กลับก็กลับ”

พอบอกบุงก็ว่าเราจะกลับบ้านกัน เธอก็ดีใจดีใจ เธอเดินไปส่ง กลดขณะที่ฉันล้างถ้วยชาม ได้ยินเสียงใส่ๆ พุดแจ้วๆ

“แล้วพบกันใหม่นะคะ พี่กลด”

“ได้ครับ แล้วพบกัน”

“พี่กลดไปหาบุงก็กับต๋อยตั้งที่บ้านก็ได้แหละ สัญญานะคะว่าจะไป”

เธอเดินหน้ามอยกลับมาหนึ่งข้างๆ ฟ้องฉันว่า

“พี่ชายเธอไม่ยอมสัญญาว่าจะไปที่บ้าน”

ฉันรู้จักกลดจึงไม่แปลกใจ “ถ้าเธอเดือดร้อนละก็ จะที่ไหน เขาก็ไปจะ บุงก็”

“จริงหรือ” สีหน้าเธอแฉะขึ้นขึ้นทันที

ตกสายตอนที่เราช่วยกันเก็บข้าวเก็บของ บุงก็เริ่มมีอาการไม่สบายอีก เธอออกอาการหงุดหงิดฉุนเฉียว ฉันชวนเธอว่าอย่า เธอสั่นหน้าเสียงไปนั่งซุกซิมที่มุมห้อง แล้วส่งเสียงสะอื้น

ฉันเดินไปนั่งข้างเธอ “พรุ่งนี้ทุกอย่างจะดีขึ้นอีกนิด แล้ววันต่อไปก็จะดีขึ้นอีกหน่อย ในที่สุดเธอก็จะชนะ เธอจะกลับไปเป็นปกติเหมือนเดิมนะ บุงก็นะ”

เธอสะอื้นเหมือนสิ้นหวัง “รู้ไหม บางครั้งฉันไม่อยากจะเชื่อเลยว่า จะผ่านเรื่องนี้ไปได้ มันแย่มากจนฉันอยากจะยอมแพ้ อยากเอาทุกอย่างมาแลกแค่ให้ได้ยามาเท่านั้นเอง”

“ก็แค่บางครั้งเท่านั้นเองไม่ใช่หรือ ประเดี๋ยวเธอก็รู้สึกดีขึ้น แล้วในที่สุดมันก็จะผ่านไป... จริงไหม”

ฉันให้เธอทานยาระงับประสาทอย่างอ่อนที่ซื้อจากร้านขายยา เธอขดตัวนอนร้องไห้จนหลับ ฉันทำความสะอาดกวาดถูบ้านซักเสื้อผ้า ให้พี่ชายเขวนไว้แล้วเก็บของใส่กระเป๋านำไปวางรอที่หน้าประตู ที่จอดรถแล่นเข้ามาไม่ถึง เราต้องช่วยกันถือของเดินออกไป แต่เสื้อผ้าและของใช้ส่วนตัวกับหนังสืออ่านเล่นไม่กี่เล่มที่เราหาติดมาก็ไม่ใช่ภาระที่หนักหนา เราทิ้งข้าวของบางอย่างไว้เพราะอาจมีบางวันที่จะกลับมาเที่ยวเล่น เยี่ยมเยียน

บุงก็ยังไม่มื้ที่ท้าวว่าจะตื่น ฉันล้มลงนอนข้างๆ แล้วเผลอหลับ

ฉันฝันประหลาดเห็นผู้หญิงสองคน หนึ่งในสองคือแม่ของฉันเอง ครั้นพอลืมตา... ร่างสูงๆ ยืนผงาดก้มหน้ามองอยู่ ฉันผวาเมื่อเห็นว่าเป็นเจ้าบ่อมและเพื่อนอีกคน มีมดแดงสีหน้าไม่สบายยืนอยู่ข้างหลัง

“หวัดดีจ๊ะ ต๋อยตั้งคนสวย” เจ้าบ่อมยิ้มทักทาย

ฉันหันขวับจ้องหน้ามดแดง “มดแดง..! ทำไมเธอทำอย่างนี้”

“ฉันทำอย่างอื่นไม่ได้” สีหน้าและน้ำเสียงของมดแดงไม่สบายใจ ฉันเดาออกว่าเธออยู่ในภาวะจำยอม บางทีพวกมันจะทำร้าย พี่นีสากระมัง พวกมันเคยบอกเธอด้วยว่าจะกำจัดฉันทิ้งที่เข้ามาขวางทางหาเงินหาทอง

บุงก็ขยับตัวลืมตาตื่น งุนงงตกอกตกใจเรียกฉันเสียงหลง

“ต๋อยตั้ง...!”

“บุงก็ ฉันไม่นึกว่ามดแดงจะพาพวกมันตามมา” ฉันหันไปตัดพ้อต่อว่าคนที่เคยเป็นเพื่อนรัก “มดแดง ทำไมเธอต้องจงเวรจงกรรมบุงก็ขนาดนี้ด้วย ฉันหลงเข้าใจว่าเธอสำนึกเสียใจ และหวังว่าถึงแม้เธอนึกออกก็จะไม่พาใครมาที่นี่”

“มันไม่ใช่ความคิดของฉันหรอก” มดแดงสีหน้าไม่สบายใจ พุดเคียดๆ “มีคนบอกกรว่าเธอสองคนอยู่ที่บ้านริมน้ำ แล้วทำไมบ่อมจะไม่รู้”

“นั่นสิ ก็ฉันฉลาด ทำไมจะเดาไม่ออก” เจ้าบ่อมคุยโอ

บุงก็ร้องว่า “ถมทองหรือ จริงสิ พี่กรคงโทรหาถมทองแล้ว ถมทองก็ถามคุณแม่” เธอหันไปถามเจ้าบ่อม “แล้วพี่กรอยู่ที่ไหน”

“อยู่ใกล้ๆ นี้แหละ เขาฝากของมาให้เธอจะ บุงก็”

ฉันร้องว่า “ไม่เอา บุงก็ไม่ต้องการยาแล้ว”

“แต่ว่านี่เป็นยารักษาอะ” มันหลิวต่ายั่ว

“ไม่จริง บุ้งก็อย่าไปเชื่อ”

สีหน้าบุ้งก็ห้วนไหว ฉันรีบพูดว่า

“ป้อมเคยให้ยารักษาเธอหรือ พวกมันเห็นเธอเป็นถุงสมบัติ
ไม่ยอมให้เธอเลิกยาหรือ”

พอพูดขาดคำ มือหนักๆ ก็ฟาดลงมาที่ใบหน้าจนฉันเซถลา
ทิ้งรอยแดงเป็นปื้น ฉันรู้สึกเจ็บ นัยน์ตาพร่า หูอื้อมีนงง แว่วเสียงบุ้งก็
หวีดร้องอย่างตกใจ มดแดงผวาเข้ามาแล้วหันไปต่อว่าเจ้าป้อม

“ทำไมต้องรุนแรงอย่างนี้ด้วย”

“ถ้ามันพูดอีกฉันจะกรีดหน้ามัน” เจ้าป้อมว่า

มดแดงเข้ามาประคองแต่ว่าฉันสะบัดแรงอย่างโกรธ เจ้าป้อม
ไม่สนใจหันไปหาบุ้งก็

“มาทำธุระของเรากันเถอะ สาวน้อย”

“บุ้งก็ อย่างนะ”

เจ้าป้อมหันขวับกลับมา มดแดงรีบกั้นกลาง “อย่างนะ...”

สีหน้าเจ้าป้อมทำให้เสียงเธออ่อนลง “ฉันจะจัดการต้อยตัวเอง”

“เธอจัดการไม่ได้หรอก” เจ้าป้อมว่าแล้วหันไปพยักหน้ากับเพื่อน
หน้าโจรที่ปรี่เข้าหาฉัน พลังดิ่งมีดขาววับออกมาขู่ว่า “ถ้ามันพูดอีกก็กรีด
เลย กูอนุญาต” เจ้าป้อมบอกกล่าวแล้วพูดกับมดแดง

“มดแดง ถอยออกมาถ้าไม่ยอมโดนด้วย”

มดแดงมองฉันอย่างวิตกกังวลขอโทษขอโพย “เธอเงียบๆ ดีกว่า
ต้อยตึง พวกมันเอาจริงนะ” เธอพูดแล้วถอยกลับไป ฉันต้องขบฟัน
ไว้ ได้แต่ส่งประกายดาววับแสดงความโกรธเกรี้ยวแค้นเคือง

เจ้าป้อมหยิบห้อยยาและอุปกรณ์ บุ้งก็มองตาไม่กระพริบ ตัวเธอ
เริ่มสั่นน้อยๆ อย่างควบคุมไม่ได้

“เธอเอาเงินมาด้วยหรือเปล่า” มันถามขณะที่เตรียมยา

“ฉัน เอ่อ ฉันไม่มีเงินหรอก”

“ไม่เป็นไร” มันพูดเหมือนใจดี “ไว้ค่อยให้คราวหน้าก็ได้”

“ฉัน... เอ่อ...” พอสบตาเจ้าป้อมที่มองอย่างขឹងใจ บุ้งก็ ก็
ระล่ำระลักพูดว่า “ฉันอยากพบพี่กรก่อน”

“จะพบกรทำไม”

“ถ้าไม่ได้พบ... พวกนายก็กลับไปได้แล้ว” เสียงเธอสั่นแต่ก็แสดงความ
ความตั้งใจจริง

“บุ้งก็” ฉันตรงอย่างจนใจ ถ้าบุ้งก็คิดว่าคำต่อว่าต่อขานของเธอ
จะโน้มน้าวเปลี่ยนใจนายกรได้ เธอก็เข้าใจผิด โช้เอ๋ย เมื่อไหร่เธอ
จะเลิกโง่ เลิกมองโลกว่าสวยใสสักที

เจ้าป้อมลั้งเล แล้วหยิบโทรศัพท์ขึ้นมากดหมายเลข ส่งเสียงพูด
ตอบโต้

“ประเดี๋ยวหวานใจของเธอจะมา” มันหันมาบอกบุ้งก็ผู้ซึ่งมีสีหน้า
กระตือรือร้นวาดหวัง ฉันคิดว่าเธอยังรักและคิดถึงกรอยู่

“บุ้งก็ เธอจะกลับไปเริ่มต้นใหม่หรือ เธอกำลังจะหายดีแล้วนะ”

“เฮ้ย” เจ้าป้อมตวาด ส่วนไอ้หน้าโจรตวัดปลายมีดขึ้นทันใด

“อย่างนะ” มดแดงร้อง กระโดดเตะที่เตี้ยมิดขาก็หลุดมือ
กระเด็นไปกระแทกฝาห้อง ไอ้โจรทั้งสองหันขวับ

“อืมมดแดง..!”

มดแดงพูดขิงขัง “พวกมึงอย่ารุนแรงชิวะ ต้อยตึงมันเป็นแค่
ผู้หญิงตัวเล็กๆ ทำไมต้องเล่นมิดเล่นพรั้า ประเดี๋ยวพลังมือถึงเป็นถึงตาย
แล้วใครจะยิงเตือนร้อน นี่บ้านกูนะโว้ย”

เจ้าป้อมขัดใจ “งั้นมัดมันไว้ให้เหมือนหมูเลย” มันสั่งเพื่อนโจร